

"יאכלנה", שמיעוט הוא, ולשון היחיד הוא דוקא, ולא אורחיה דקרא.

רבה אמר: אין להקשות מדוע לא נאמר ש"זאת" בא למעט חטאת הפנימיות, לפי שעיקר כיבוס נאמר בהן, **דאמר קרא "אשר יזה"**, בחטאות שהן **"נזאות" הכתוב מדבר,** והיינו חטאות פנימיות, שמתן דמן הוא ב"הזאה". ואדרבה, החיצוניות, שאין מתן דמן בהזאה [אלא בנתינה על קרנות המזבח], הן שנתרבו לכיבוס מ"תורה אחת לכל החטאות!"

ומקשינן: **והתנן** במשנתנו: **אף על פי שאין הכתוב מדבר אלא בנאכלות,** הרי שסבר תנא דמתניתין שעיקר קרא בחיצוניות הנאכלות הוא דכתיב, והפנימיות הן שנתרבו מ"תורת", ותיקשי לרבה, כיצד הוא אומר ש"אשר יזה" מגלה שבפנימיות הניזאות הכתוב מדבר?!

ומתריצין: תנא דמתניתין, **הכי קאמר: אף על פי שאין הכתוב מדבר אלא בנאכלות,** הני מילי, לענין מריקה ושטיפה דכתיב בהיהא ענינא, שהוא אמור לגבי החטאות הנאכלות דוקא, [שבסמוך לו כתיב "כל זכר בכהנים יאכל אותה"]. **אבל לענין כיבוס,** אחד הנאכלות ואחד הפנימיות בכלל, והפנימיות הן הנלמדות מעיקר הכתוב, כי **"אשר יזה" כתיב,** והחיצוניות הן שנתרבו מ"תורה אחת

דומה באכילה של הבשר כמותה, מה שאין כן בחטאת הפנימית, שמתן דמה בהיכל, ובשרה אינו נאכל אלא נשרף?

ומתריצין: מכל מקום, **הנך ענינים** שחטאת פנימית שוה בהם לחיצונית **נפישין,** מרובים הם יותר משני הענינים שחטאת העוף שוה בהם לחטאת החיצונית.

רב יוסף אמר: המקור למעט דם חטאת העוף מחיוב כיבוס, הוא מכאן: **אמר קרא** בהיהא ענינא דכיבוס, "הכהן המחטא אותה, **יאכלנה**". ודרשינן מ"יאכלנה", שהוא לשון יחיד, ללמד שחיוב כיבוס הדם הוא רק לזו החטאת, **ולא לאחרת!**

ובנאכלות מיעט הכתוב, לומר לך, לא בכל החטאות הנאכלות נאמרה אותה פרשה של כיבוס הבגד מדם החטאת. ולמעט בכך חטאת העוף, שהיא חטאת הנאכלת.

והוינן בה: אם המיעוט לחטאת העוף נלמד מ"לזו, ולא לאחרת", **ואלא,** המיעוטא מ"זאת" ששינונו בכרייתא לעיל למעט חטאת העוף, **למה לזי?**

ומתריצין: **אי לאו "זאת",** הוי **אמינא "יאכלנה"** לא למעט בא, אלא רק אורחיה **דקרא הוא.** שכל הפרשה נאמרה בלשון יחיד, **לכן קא משמע לן "זאת,"** לגלות על

אלא כל תנא הולך לשיטתו. ועל כן פירש שכל דברי הגמרא אמורים לדעת רבי, ולרבי כשר בכל האמה הסמוכה לזוית המזבח שכולה קרויה קרן. ולמצווה צריך בזוית המזבח ממש ואם כן, נאמרו שני דברים. קרן לעיכוב, וחודה למצווה.

אמה על אמה בארבע פינות גגו של המזבח, וחודה, הוא דעת רבי, שכשר כל חודן של פינות המזבח מחוט הסיקרא ומעלה.

ובחידושי הגאון רא"מ הורביץ כתב, שלשון הגמרא דחוק, שמשמע ממנו שזה שני דברים [קרן וחודה] ואילו לפי התוס' הכל דבר אחד,